

MORGENBLADET

Brenner under overflaten

Christian Wallumrøds musikk er krevende, men gir desto mer tilbake dersom man tar seg tid til den.

Del denne artikkelen:

| [Mer](#)

Må man lage

«jazz» dersom man er skolert jazzmusiker? Christian Wallumrød er utdannet ved jazzlinja i Trondheim og har spilt mye jazz, men på de foreløpig fire ECM-platene med hans eget Ensemble er «jazz» knapt dekkende. Han krysspollinerer sjangrer og spillestiler, og resultatet minner mer om moderne kunstmusikk som Anton Webern og György Ligeti.

Lyder enkelt: Wallumrøds komposisjoner er forankret i tydelige melodier. Det er noe av musikkens styrke, skriver Morgenbladets Jon Mikkel Broch Ålvik. Foto: Urban Willi / ECM Records

Folkemusikkimpuls. Siden forrige plate, *The Zoo is Far* (2007), har Wallumrød erstattet trompetist Arve Henriksen med den unge jazzmusikeren Eivind Lønning. På *Fabula Suite Lugano* er det Lønning som gjør minst av seg, men han kan vokse med oppgaven. Det er nok ikke bare lett å etterfølge Henriksen, som selv er i ferd med å skape seg et navn med plater som *Cartography*.

Der Henriksens musikk kan bli vel abstrakt og eksperimentell, er Wallumrøds komposisjoner forankret i tydelige melodier, og det er noe av musikkens styrke. Som motbevegelse foregår det en slags intern

dekonstruksjon av temaene. Dette er kanskje tydeligst på «Quote funèbre», hvor felespilleren Gjermund Larsen (som etterfulgte Nils Økland på *The Zoo is Far*) tilfører folkemusikkimpulser som både kontrasterer og kommenterer Wallumrøds klavertema.

Usentimental. Den langsomme utviklingen av et tema over flere versjoner, er et knep Wallumrød har brukt siden ECM-debuten *No Birch* (1996). På *Fabula...* pleier ensemblet den samme sofistikerte omgangen med slike musikalske miniatyrer, men med en ekstra dimensjon i form av små, innskutte elementer av atonalitet. Disse detaljene skaper brudd når helheten truer med å bli *for* behagelig, og sier oss at dette er musikere som kan legge mer kraft i uttrykket og spille mye mer enn det de gjør, dersom det er påkrevd.

Musikken er også befriende usentimental. Måten strykerne får bryte med pianotemaet på i høydepunktet «Valse Dolcissima» er et godt eksempel: Her er helheten av melodi og arrangement vakker uten at det blir sentimentalt (i motsetning til ECM-kollega Tord Gustavsen's plater). Det er heller snakk om en slags destillert melodi: Spilt med mer «trøkk» ville det kanskje blitt for følelsesladet; slik sangen er nå, er den betagende uten å bli svulstig.

Gir ikke ved dørene. *Fabula Suite Lugano* låter løsere og mer improvisert enn *The Zoo is Far*, et mulig resultat av Wallumrøds arbeid med det ECM-tilknyttede bandet Dans Les Arbres. Det kunne gjort årets plate litt mindre interessant, men det er ikke tilfellet. Tvert imot: De kollektive improvisasjonene er en styrke for Wallumrøds destillerte komposisjoner.

Fabula... er derfor også vanskeligere å komme innpå, men gir desto mer når man tar seg tid. Musikken høres langsom ut på overflaten, men under overflaten brenner den av friksjonen mellom stilartene Wallumrød blander innenfor rammene av ensemblets uttrykk. Dette er enkel musikk, i betydningen *ikke overlesset*, og den er samtidig uhyre kompleks. *Fabula...* gir ikke ved dørene, men ved gjentatte lyttinger får tilhøreren mye tilbake.

Wallumrød er ennå ikke fylt 40, men med sitt ensemble lager han allerede moderne kunstmusikk av stort europeisk format. Det lover godt.
Jon Mikkel Broch Ålvik

Anmeldelse
Christian Wallumrød Ensemble
Fabula Suite Lugano
ECM/Grappa. 2009

Publisert 30. oktober 2009